

Referaten.

RUBRIEK 4. Boschbescherming (waaronder natuurbescherming en jacht).

Beobachtungen über den Schutz eines Kiefernbestandes vor der Kiefernbuschhornblattwespe, Diprion (Lophyrus) pini L., durch die rote Waldameise. Dr. Karl Göszwald. Z. f. F. u. Jw. 12, 370—379, 1940.

De roode boschmier is een roover van de larve van *Lophyrus pini*. Een laboratoriumproef, waarbij 5000 larven aan een kolonie boschmieren werden verstrekt, toonde aan, dat alle rupsen werden opgegeten. In een vraatgebied van dennenbladwesp zag men boomen met volkomen groene kronen; het bleek, dat deze zich bevonden in de nabijheid van nesten van de roode boschmier. Wanneer de afstand van boom tot nest niet grooter is dan 500 meter, is er volledige bescherming. Verderaf gelegen boomen in dien opstand waren bevreten.

Men nam een proef door de roode boschmier in een opstand te brengen, waar sterke vreterij van *Lophyrus* was; de vernietiging der rupsen had op groote schaal plaats. Vooral de tweede generatie der rupsen wordt sterk aangevallen. Daar de bladwesp zich gaarne ophoudt op lichte plaatsen in het bosch of aan opstandsranden, en de roode boschmier juist op die plaatsen bij voorkeur haar nest bouwt, werkt deze omstandigheid de bestrijding in de hand.

Toch ziet men soms in een gebied met mierennesten, dat de boomen sterke vraat vertoonen. Schrijver noemt een geval van een opstand, waarin alle boomen een normale kroon hadden behalve een, aan wiens voet zich een mierennest bevond. Het bleek bij onderzoek niet het nest van de roode boschmier (*Formica rufa rufa-pratensis*) te zijn, doch dat van de weidemier (*Formica rufa pratensis*), die geen belangstelling voor de rupsen *Diprion* heeft.

Over de bescherming van het bosch tegen *Diprion*-vraat door de werkzaamheid van de roode boschmier kan derhalve geen twijfel bestaan.

W. B.

Verplichte opleiding voor jachtpersoneel zeer gewenscht. W. J. S. Ned. Jager 28, 352—353, 1941.

Aan toestanden op jachtgebied is in Nederland nogal wat te verbeteren. Een nieuwe Jachtwet was reeds in voorbereiding en er werd verwacht, dat veel wenschen, die in de Jachtwet van 1923 niet vervuld waren, thans in vervulling zouden gaan. Er is reden om aan te nemen, dat men in dat opzicht hoopvol kan zijn. De jacht heeft zich in ons land nooit verheugd in de groote belangstelling van het publiek, doch in de laatste maanden is het wel gebleken van hoeveel economisch belang zij is, speciaal op het punt der voedselvoorziening. Vraagstukken als strooperij en kantjesjagerij dienen thans te worden geregeld, opdat men zal kunnen spreken van behoorlijk met wild bezette velden.

Tenslotte vormt een zeer belangrijk punt de opleiding van het jachtpersoneel. Het komt voor, dat een jachtopziener, die toezicht heeft te houden op een jachtterrein en op de naleving der wetten, van beide onvoldoende op de hoogte is. Verplicht examen, na een goede opleiding, zou aan het gezag van den jachtopziener als politiemans — en ook aan

de jacht als zoodanig — ten goede komen. Het is gewenscht, dat jacht-opzieners staatsambtenaren worden met een behoorlijke bezoldiging en pensioen. Hierdoor wordt dan tevens bereikt een doelmatig en intensief politietoezicht ten platten lande, terwijl de overheid zal beschikken over een bruikbaar hulp-politiecorps. De jachtopziener dient ook een eenvoudige kennis te bezitten van bosch- en landbouw, welke hem ten goede zal komen bij de bestrijding en de voorkoming van wildschade.

Voorts wordt nog gepleit voor het inrichten van een rijksjachtveld voor practisch onderricht en eveneens voor onderwijs in kennis van de jacht aan de Landbouwhoogeschool, waarvoor men aldaar een lectoraat in Jachtwetenschap wenscht. (Opgemerkt wordt, dat hiervoor bij studenten aan de Landbouwhoogeschool voldoende belangstelling schijnt te bestaan).

W. B.

Speuren. Moustache. Ned. Jager. 29, 361—362, 1941.

Speuren is het spoor van in het wild levende dieren volgen. Voor het vangen van roofdieren is sporenkennis noodzakelijk en de jacht-opziener heeft die kennis noodig om zijn veld tegen het roofwild te beschermen. Daarnaast is noodig kennis van de levenswijze van het schadelijk gedierte. Een en ander is in hoofdzaak slechts te leeren in de practijk. Sneeuw leent zich bij uitstek tot speuren en; daarvan wordt door den wildschut dan ook dankbaar gebruik gemaakt. Zoo heeft vossenjacht vrijwel uitsluitend plaats bij spoorsneeuw.

Is roofwild gespeurd, dan worden zoo spoedig mogelijk vallen en klemmen opgesteld om een einde te maken aan zijn werkzaamheid. Men kan zeker aannemen, dat een stuk roofwild per dag minstens één stuk wild vangt en zoo kan mert zich een beeld vormen van de enorme schade, die aan een jachtveld kan worden toegebracht. Waar wild is, is ook roofwild en hoe meer er van het een is, des te meer komt er van het ander.

W. B.